

טקס הזיכרון לחללי צה"ל – בית ספר אורט 2014

כתב המשורר דוד גרוסמן, אב שכול:

קצר וחטוף ושובר את הלב

לחשוב שהוא תכף ידעך

מבטו רק נפקח

אך התחיל ללבלב -

רק ניתן לי ותכף נלקח.

ואת ואני היודעים

ונורא הדבר שרק הוא לא -

עד כמה קצרים החיים,

החיים הקצרים שניתנו לו.

נדיב ונסער ומכאיב

קצר פה כל כך

האביב.

יום הזיכרון לחללי צה"ל מציף את הרגשות ומעצים את
הגעגועים. אין לכם יום ללא געגוע. אתם מתגעגעים היום
ומתגעגעים בכל יום. יקיריכם חסרים לכם ברגעים הגדולים
וברגעים הקטנים, ברגעים השמחים וברגעים העצובים.

בטקסי הזיכרון בבתי הספר היסודיים בעיר הקראתי לפני שלוש
שנים מדברים שכתבה אמו של נדב כרמי ז"ל, חלל צה"ל בן
הקריה, שנפל בגיל 21, ב-20.10.1973, במלחמת יום הכיפורים:
"הציפיה הקלה" שאיחלת לנו בגלויה אותה שלחת בזמן
המלחמה הפכה לכבדה מאוד. הגעגועים מכרסמים בתוכי... הכי

**מתגעגעת לשיחות הארוכות שלנו בכל שטחי החיים... שלושים
ושמונה שנה לא ראיתי את תחיית המתים, אז אולי נדב ניפגש
שם למעלה? אימא."**

מספר חודשים לאחר הקראת דבריה, הלכה נירה כרמי ז"ל לעולמה, כואבת ומתגעגעת. אולי מאז שבה ופגשה בנדב שלה ומשא געגועיה הוקל? אולי חזרה לנהל עמו את אותן שיחות ארוכות בכל שטחי החיים אליהן התגעגעה 38 שנים ובכך פס כאבה? לעולם לא נדע.

בני המשפחות השכולות, ביום המקודש הזה כאבן הפרטי, הופך ליגון לאומי. ביושבכם כאן, אל מול אנדרטת הזיכרון לבוגרי בית הספר "אורט" קריית ביאליק, תלמידי בית הספר ובוגריו, המורים וכל קהיליית בית הספר, מרכינים ראש ומאמצים ללבם את הנופלים ומשפחותיהם.

טקס הזיכרון לכבוד הנופלים ולכבודכם, לזכרם ולזיכרוננו, יתפוגג מהר. אנו נשוב אל שגרת יומנו, ורק אתם, שיגרת יומכם כבר לא תהייה עוד לעולם כשהייתה.

ואנחנו מכאן, מאנדרטת הזיכרון העצובה הזאת, נחזור אל סדר יומנו – אך גם בשגרת יומנו נראה לנגד עינינו את היקרים לכם ולנו. והיום, גם היום, ותמיד, נאמץ אתכם אל ליבנו באהבה, ואת הנופלים בני עירנו נזכור ונוקיר בחיי התרבות והיצירה של עירנו קריית ביאליק.